Anıl Mert Özsoy

Mahalleyi Kurtarmanın Yolları

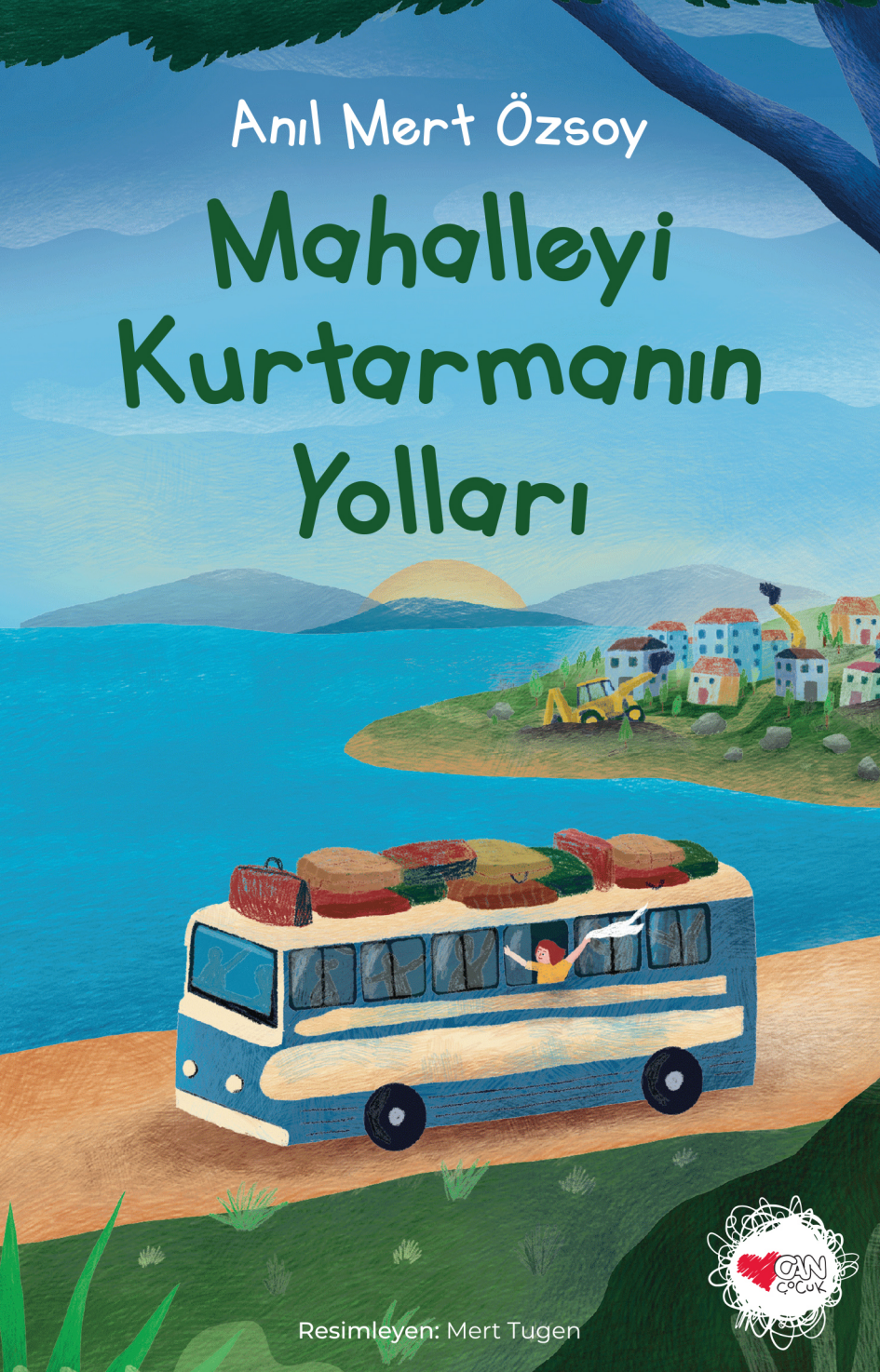

Resimleyen: Mert Tugen

CAN ÇOCUK

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

CAN ÇOCUK

CAN ÇOCUK

© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2022
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN 978-975-07-5871-3

1. Basım: 3000 adet, Eylül 2022

Kapak Resmi: Mert Tugen

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Editör: Mehmet Erkurt, Ceylin Aksel
Son Okuma: Simla Aksel
Kitap Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)
Kapak Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)
Tasarım Uygulama: Güneş Kozak

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 43514
Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sarıyer, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Arı Matbaası; Sertifika No: 44009
Adres: Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sitesi
No:81/39 Topkapı, İstanbul

Mahalleyi Kurtarmanın Yolları

ANIL MERT ÖZSOY

Kapak Resmi: Mert Tugen

ANIL MERT ÖZSOY

1992 yılında Fethiye'de doğdu. Arkadaşlarıyla birlikte *Bodrum Kat* adlı dergiyi yayına hazırladı. Gazeteci. Kitapları: *Korku Yokuş Aşağıydı* (2017), *Herkes Her Şeyin Farkında* (2021).

YAZARIN YAYINEVİMİZDEN ÇIKAN DİĞER KİTABI:

Yeniden Deniz Olmak

İçindekiler

Anneannemin Uykusu.....11
Mahallede Toplantı Var.....15
Hararetli Tartışmalar.....20
Başka Türlüsü Mümkün mü?.....25
İşler İyiye Gitmezken... 30
Güler Misin?.....32
Türkülere İnandık.....42
O Delbek Çalınacak!.....45
Göçten Geriye Kalanlar.....50
Dernekte Heyecan Dorukta!.....54
Anneannemin Topuklu Ayakkabıları.....56
En Uzun Yolculuk.....59
Durdurun Otobüsü, İnecek Var!.....64
O Tepeyle Birlikte Çocukluğunu Hatırlayanlar.....68
Eski Köy, Yeni Mahalle.....71
Şimdi Hazırlık Zamanı!.....74
Konser Telaşı.....76
Enstrümanını Sevmezsen O da Seni Sevmez.....80
Günaydın Fıstıklı Kurabiyeler!.....84
Sahne Sırası Anneannemde!.....88
Gazeteciler, Belgeselciler Mahallede!.....92
Bütün Mahalle Gazetede!.....96
Şimdi Herkes Biliyor.....99

Anneme...

Ne yazsam eksik kalacak, biliyorum.

“Çok güzel, yeşil bir taş buldum. Hemen çık gel.”

Zorba, Nikos Kazancakis

Anneannemin Uykusu

Anneannem, dayım ve ben... Biz bir çeteyiz ve bunu şimdilik kimse bilmiyor. Bazı şeylerin gizli kalmasını önemsiyoruz ve mecbur olmadıkça bu konu hakkında konuşmuyoruz. İlkeli insanlarız, çetemizin kurallarına üçümüz de saygı duyuyoruz.

Dayıma kalırsa, çetemize benden başka inanan kimse yok. Anneannemse konuyla pek alakalı değil; büyüyüp mesleğimi elime almamdan yana.

"Dayın gibi boş insan olma," diyor akşam televizyon karşısında.

Dayımın da elbette verecek bir cevabı her zaman var.

“Ben yazarım, asıl sen televizyon izlemekten başka bir şey yapmayarak sanattan mahrum kalıyorsun,” diyor.

Ben bu kavgalara pek karışmıyorum. İlkelerim gereği kavganın her türlüsüne karşıyım. Benim için önemli olan başka bir şey var: Belgeselci olacağım büyüyünce. Bunun için ufak girişimlerde bulundum. Yaz tatilimi anneannemin yanında geçirmek istememin asıl sebebi bu.

Huysuzluklarını saymazsak, çok güzel bir insandır anneannem. Aylardır yatakta, bütün gün yatıyor. Çünkü ilkbaharın başında, pencerenin önünde top oynayan çocuklara saksı fırlatmak için kapının önüne çıkmaya çalışırken merdivenlerden kayıp düştü ve kalçasını incitti. Tek merdivende nakavt! Tüm aileyi çok korkuttu. Annemin ilk uçakla apar topar gelişini hatırlıyorum. Bense ne hissettiğimden emin olamamıştım. Üzülmüştüm elbette, ama arkadaşlarımın oyun oynayacak alanları kalmamıştı ve anneannemin saksıları çok güzeldi. Atmaya değer miydi?

Anneannem patlıcan gibi olmuş burnuyla günlerce söylenmişti. “Oyun oynasınlar ama o çığlıklar, bağırmalar ne öyle? Hiç edep kalmadı, hiç!”

Anneannem ile dayımın arasındaki sürtüşmelerde tarafsızlığımı zar zor korusam da, dayım için işler hiç de beklediği gibi gelişmedi. Önce gazetedeki işinden ayrıldı, sonra anneannemin yanına taşındı. Kuş kadar emekli maaşıyla geçiniyorlar ama dayım umutlu. Bir gün çok büyük bir yazar olacak! Sanatın ve sanatçının her zaman yanındayım. Bana da dayımın edebiyat yolculuğunun belgeselini çekmek düşecek. Çetemiz üretken bir çete...

Anneannem sabahları çok erken uyanıyor. Yatağının hemen yanında televizyon kumandası var. Sabah haberlerini ve yemek programlarını kaçırmıyor. Kendisi bu konuda oldukça istikrarlı. Yemeğin bol salçalı olmasından yana. Bu konuyu bir türlü ekrandakilere anlatamadı. Programlar tansiyonunu çıkarmaktan başka işe yaramıyor. Öğle vakitleriyse televizyonu kapatıp pencereden dışarıyı izliyor. Böyle anlarda sık sık annemle telefonlaşıyorlar. Eskiden buralar böyle değilmiş, asfaltla birlikte medeniyet gelir sanmış anneannem ama durumlar pek de düşündüğü gibi olmamış. Bütün gün kendine bin türlü dert bulmakla meşgul! Korna sesine ve toza toprağa karşı hassasiyeti yüksek... Son zamanlarda iş makineleri arttı. Küfretmeyi doğru bulmuyor ama her seferinde hiddetle yatağından doğrulmaya çalışıyor ve acılar içinde perdeleri çekiyor.

Benim için büyük dertler değil bunlar. Çünkü anneannemin huysuzluğu kadar önemli bir başka özelliği daha var: Kendisi büyük bir hikâyeci! Anlattıklarını dinlerken bir sürü insan, bir o kadar da dünya tanıyorum. Bunlar kârlı durumlar. Sonuçta iyi bir belgeselci olmak için çok dinlemek, gözlem yapmak ve tarihi bilmek gerekiyor. Anneannemde bunların hepsi mevcut. Bana düşen yalnızca dinlemek ve not etmek. Hayallerimin ve ideallerimin peşinden koşmanın büyük emek gerektirdiğini öğreneli çok oldu.

Fakat küçük bir sorun var... Anneannem son zamanlarda içine kapandı. Kalçası bile iyileşmekten vazgeçmiş gibi. Sadece yemeğini yiyor ve ilaçlarını içiyor. Bir de

pencereden sokağı izliyor. Dışarıdaki inşaat makinelerinin gürültüsünden rahatsız olduğunda başını yastığa koyuyor ve uyumaya çalışıyor.

Anneannem artık sadece uyumak istiyor.

Mahallede Toplantı Var

Dayımın telefon konuşmasıyla uyandığımda, güneş çoktan en tepeye çıkmıştı. Dayım öfkeli sesiyle hattaki insana bir şeyler anlatıyor, konuşurken kendi etrafında dönüp duruyordu. Yataktan çıkıp odasının kapısına kadar gittim. Sesler kesilmişti. Kapıyı çaldım.

"Girebilir miyim dayı?"

"Girebilirsin Güneş."

Dayım giyinmişti. Odası genelde dağınık olurdu. Çalışma masasının üstünde yarısı içilmiş kahve fincanları... Karınca duası gibi notlarla dolu kâğıtlar... Odasının dört bir yanında yayılmış kitaplar...

“Hemen çıkmam gerek Güneş. Mahalleli büyük bir toplantıya hazırlanıyor.”

Şaşırmıştım. Bizim mahalledeki insanlar yalnızca düğünlerde bir araya gelirdi. Son zamanlarda sık sık mahalleye uğrayan belediye yetkililerini saymazsak, pek gelen giden de olmazdı buralara.

“Bana birkaç dakika ver dayı, ben de geliyorum.”

Hazırlanmak için tekrar odama dönmemden kısa bir süre sonra, anneannemin huysuz sesi yükseldi salonda:

“Ölsem de gitmem, dünyaları verseler de gitmem!”

“Ama yapacak bir şey yok anne. Buralar deprem bölgesi...”

“Bu mahalleye geldim geleli olmayan depremin şimdi mi olacağı tutmuş! Gitmem dedim, o kadar!”

“Peki anne, peki! Dernekte toplantı var. Güneş de benimle geliyor.”

Pantolonumu giyip saçlarımı güzelce topladım. Mademki toplantı var, şık gitmek gerekir.

“Hazırım dayı. Yanıma kalem kâğıt da aldım. Toplantı notlarını anbean kâğıda geçirebilirim.”

“Harikasın Güneş. Hadi, çıkalım artık.”

Dayımla birlikte merdivenlerden indik ama bir sorunumuz vardı. Apartman girişimize koca bir iş makinesi park etmişti!

Dayım kapı aralığından dışarıya seslenmeye çalıştı ama kimsenin duymadığına emindik. Çetemiz böyle anlarda kendisini göstermeye bayılır. Hemen iş bölümü yaptık. Dayım dışarıya sesimizi duyurmaya çalışacak, bense eve dönüp anneannemin hep yattığı yatağın bi-

tişiğindeki pencereden dışarıya bakacak, iş kıyafetleri giymiş birisi var mı diye gözleyecektim. Tabii bu durumu anneanneme belli etmemek, planımızın en riskli kısmıydı.

Koşar adım eve döndüm. Anneannem her zamanki gibi elinde televizyonun kumandası, kanaldan kanala geçiyordu.

"Anneanne, burası çok sıcak değil mi?"

"Ne oldu Güneş? Büyük toplantınız sıcaktan dolayı kış aylarına mı ertelendi?"

"Tam olarak öyle değil ama dayımın aşağıda öfkeden terlediğini söyleyebilirim?"

"Eee, ana sözü dinlese... Bunların hiçbiri olmayacak da... Hadi söyle, ne istiyorsun? Sıcağı bahane etme."

"Senin de gördüğün üzere..."

"Elime düştünüz anlaşılan."

"Eline düşmek gibi görmeyelim anneanne bunu. Çetemiz için bir fedakârlık diyelim..."

"Bu deli oğlan seni de kitaplarıyla zehirlemiş belli ki. *Çeteler* kötü işler yapar evladım. Bizden bırak çeteyi, cacık bile olmaz."

"Çetemize karşı inancını yitirmen üzerine uzun uzun konuşabiliriz anneanne ama şu an konumuz bu değil."

"Maşallah dil yine uzadı. Konumuzu söyle de bilelim."

"Kızacaksın diye söylemekten çekindik ama iş makinelerinden biri kapının önüne park etmiş ve dışarı çıkamıyoruz."

"Az bile yapmışlar. Daha evlerimizin içine girmeye kalkışacak bunlar!"

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

CAN ÇOCUK

Anıl Mert Özsoy

Mahalleyi Kurtarmanın Yolları

Yeni Mahalle sakinleri zor bir yaz geçiriyor. Depreme dayanıksız bulunduğu için kentsel dönüşüm kararı çıkarılan evlerini kısa bir süre içinde terk etmek zorundalar. Ekonomik kaygılara, kanunlardaki adaletsizliğin öfkesi karışıyor. Güneş de herkes kadar üzgün. Yazları gelmeye çok alıştığı bu mahalleden ayrılma fikri de kaygılandırıyor onu, anneannesi Zeliha ve onunla birlikte yaşayan dayısı Can'ın nereye taşınıp nasıl yaşayacaklarını bilememek de. Ancak eskiden gazeteci olan dayısı Can kolay kolay pes etmeye niyetli değil. Mahalledeki bütün nesilleri cesaretlendirecek, içinde bulundukları zorluğa hep birlikte bir çare bulmalarını sağlayacak bir fikri var. Dayanışmayla, ortak anılarla ve müzikle canlanan bir fikir.

Genç okurlar için kaleme aldığı ikinci romanında, **Anıl Mert Özsoy** insanın barınma ve onurlu yaşam hakkına ilişkin dertli meselelerden birine dokunuyor. Zorlukların üstesinden gelmek için gereken cesareti ve umudu yaratıcılıkta, dayanışmada, geçmişin ve deneyimlerin öğrettiklerinde bulabileceğimizi hatırlatıyor.

roman

YAŞ	10	11	12	+

cancocuk.com

ISBN: 978-975-07-5871-3

9 789750 758713